

อาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการลงโทษทางอาญาที่เหมาะสม :
ศึกษากฎหมายการฉ้อโกงประชาชน

ฉัตรนันทน์ อิศรางกูร ณ อยุธยา¹
รองศาสตราจารย์ปิยะนุช โปตะวณิช²

บทคัดย่อ

ปัญหาอาชญากรรมทางเศรษฐกิจที่พบในรูปแบบของการฉ้อโกงประชาชน และแชร์ลูกโซ่ นั้น แม้ว่าจะมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงประชาชนที่ใช้บังคับแล้ว แต่กฎหมายที่เกี่ยวข้องมีจำนวนหลายฉบับทำให้เกิดความซับซ้อนในการบังคับใช้กฎหมาย และในเรื่องบทลงโทษและวิธีการลงโทษผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชนที่สมควรต้องแก้ไขบทลงโทษให้เด็ดขาด และจากการศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศได้แก่ ประเทศสหรัฐอเมริกา ประเทศสหราชอาณาจักร และประเทศออสเตรเลีย ต่างก็มีกฎหมาย หน่วยงานและวิธีป้องกันและปราบปรามการเกิดปัญหาการฉ้อโกงประชาชน โดยมีบทลงโทษที่เหมาะสม เพื่อเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคม เพราะผู้กระทำความผิดใน ความผิดลักษณะนี้มักจะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ และสังคม

คำสำคัญ : อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ การฉ้อโกงประชาชน การลงโทษ

Abstract

From the Economic Crimes found in the form of public fraud, even though there are relevant laws about public fraud that is already enforced. However, there are several causes of complexity and in enforcing laws and regarding penalties and methods of punishment for those who commit crimes against people who deserve to be punished. From a comparative study with the law of United State, the United Kingdom and Australia, organizations, and methods to prevent and suppress the occurrence of the problem of public fraud, with absolute penalties to cut off the offender from society because of the offenders in this kind of offense often affect economy systems.

¹ นักศึกษาหลักสูตรนิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์

² ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. บทนำ

ด้วยความเจริญของระบบเศรษฐกิจ และความก้าวหน้าของระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้ในปัจจุบันปัญหาอาชญากรรมทางเศรษฐกิจเป็นภัยที่ร้ายแรงต่อสังคม ที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ โดยเป็นระยะเวลากว่า 40 ปีที่สังคมไทยต้องประสบกับปัญหาอาชญากรรมประเภทอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ หรืออาชญากรรมคอเชิ้ตขาว (White-Collar Crime) โดยส่วนใหญ่จะพบในรูปแบบของการฉ้อโกงประชาชน หรือการเล่นแชร์ลูกโซ่ ที่มีวัตถุประสงค์หลักของการฉ้อโกง คือการหลอกลวงเพื่อให้ได้รับของมีค่าไม่ว่าจะเป็นเงิน หรือทรัพย์สินโดยไม่รู้ตัว รู้ตัว ซึ่งในแต่ละปีมีคนจำนวนมากตกเป็นเหยื่อเป็นจำนวนมาก และยังมีการพัฒนา รูปแบบของการกระทำความผิดไปตามยุคสมัย ไม่ว่าจะเป็นการเล่นแชร์ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ธุรกิจลงทุนซื้อน้ำมัน หรือ แชร์แม่ขม้อย ที่มีการประกอบธุรกิจในขณะที่เป็นการชักชวนให้ประชาชนเข้าร่วมลงทุนซื้อน้ำมันเป็นจำนวนมาก และมีการจ่ายเงินปันผลให้กับผู้ร่วมลงทุนจริง ทำให้มีประชาชนให้ความสนใจเป็นจำนวนมากและเป็นจุดกำเนิดของการฉ้อโกงประชาชนในรูปแบบต่าง ๆ ที่นิยมเรียกกันว่า “แชร์” เช่น แชร์เสมาฟ้าคราม ที่เป็นการประกอบธุรกิจซื้อขายที่ดินราคาถูก, แชร์ชาร์เตอร์ เป็นการประกอบธุรกิจลงทุนสินค้าโภคภัณฑ์และอัตรแลกเปลี่ยน, แชร์บลิสเซอร์ เป็นการประกอบธุรกิจลงทุนการท่องเที่ยวโดยการสมัครเป็นสมาชิก หรือที่เรียกว่า ไทမ်แชร์ริง, แชร์ยูฟัน เป็นธุรกิจลงทุนในสกุลเงิน U-Token ที่ตั้งขึ้นใหม่ และแชร์ชินแสโซกุนที่เป็น การประกอบธุรกิจลงทุนจำหน่ายผลิตภัณฑ์เสริมอาหารบำรุงสมอง แล้วจะพาสมาชิกไปทัวร์ญี่ปุ่น เป็นต้น หรือการกู้ยืมเงิน การขายตรง การจ้างแรงงาน การชักชวนให้เข้าร่วมลงทุน และการท่องเที่ยว โดยจะเริ่มต้นจากการชักชวน ชักจูงด้วยการนำเอาผลประโยชน์จำนวนมากที่จะได้รับ และการชักชวนให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกเพื่อที่จะได้รับผลประโยชน์ต่าง ๆ มาหลอกลวง จนทำให้ประชาชนหลงเชื่อ เกิดความโลภ ความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ และไม่ทันกลอุบายต่าง ๆ ของผู้ประกอบธุรกิจ จึงก่อให้เกิดซึ่งความเสียหายต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นความเสียหายต่อทรัพย์สินของตนเอง รวมถึงความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ

จากปัญหาการฉ้อโกงประชาชนที่เกิดขึ้นในประเทศไทย ทำให้มีการใช้บังคับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงประชาชน หลายฉบับ เช่น ประมวลกฎหมายอาญา เรื่องการฉ้อโกงประชาชน, พระราชบัญญัติการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 และที่แก้ไขเพิ่มเติม, พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม เป็นต้น ถึงแม้ว่าจะมีกฎหมายที่ใช้บังคับเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนจำนวนหลายฉบับ เนื่องจากมีการออกกฎหมายโดยมีวัตถุประสงค์ในการอุดช่องว่างของกฎหมายในขณะนั้น และเพื่อเป็นการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดอาญาเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชน ได้อย่างทันที ส่งผลให้มีกฎหมายที่นำมาใช้บังคับในเรื่องการฉ้อโกงประชาชน ทำให้เกิดความซับซ้อนของการตรากฎหมาย รวมถึงการนำกฎหมายดังกล่าวมาใช้บังคับ ได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีการลงโทษที่เหมาะสม

2. ความหมาย ประเภท ลักษณะและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการฉ้อโกงประชาชนในประเทศไทย

2.1 ความหมาย ประเภท ลักษณะเกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ

เป็นที่ทราบกันดีว่าอาชญากรรมทางเศรษฐกิจนั้น เป็นอาชญากรรมที่มีต้นทุนสูงกว่าอาชญากรรมประเภทอื่น ๆ เพราะผู้กระทำความผิดมักจะเป็นผู้ที่มีการศึกษาดี มีฐานะดี มีชื่อเสียงและมีหน้าตาในสังคม ประกอบกับอาศัยอิทธิพล และโอกาสในตำแหน่งหน้าที่การงานในการแสวงหาประโยชน์อันมิชอบ อาชญากรรมทางเศรษฐกิจนั้นมีชื่อเรียกที่แตกต่างกันขึ้นอยู่กับที่มา และลักษณะของการกระทำความผิด ทำให้อาชญากรรมทางเศรษฐกิจมีนิยามความหมายที่แตกต่างกันออกไป เช่น อาชญากรรมคอเชิ้ตขาว (White-Collar crime) อาชญากรรมทางธุรกิจ (Business Crime) อาชญากรรมทางการพาณิชย์ (Commercial Crime) อาชญากรรมที่เกิดจากหน่วยงานธุรกิจเอกชน (Corporate crime) องค์กรอาชญากรรม (Organized Crime) อาชญากรรมทางการเงิน (Financial Crime) และอาชญากรรมโดยอาศัยโอกาสจากการประกอบอาชีพ (Occupation Crime)³

Edwin H. Sutherland เป็นผู้ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับอาชญากรรมคอเชิ้ตขาว (White-Collar Crime) ได้ให้คำนิยามของอาชญากรรมคอเชิ้ตขาวไว้ว่า “การกระทำความผิดโดยบุคคลที่มีผู้รับหน้าถือตามีสถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมได้อาศัยตำแหน่ง อำนาจหน้าที่การงานเป็นช่องทางในการกระทำความผิด โดยความผิดดังกล่าวนี้จะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศ”⁴

สำหรับประเภทของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจสามารถแบ่งออกได้ 2 ประเภท คือ⁵

1) อาชญากรรมที่เกี่ยวกับการแสดงข้อความอันเป็นเท็จในเรื่องของมูลค่าทรัพย์สิน (Misrepresentation of Asset Values) หรือการฉ้อโกง เช่น และ

2) อาชญากรรมที่เกี่ยวกับเจตนาฉ้อฉลในการใช้อำนาจหลอกลวง (Duplicity in Manipulation of Power) หรือการละเมิดข้อตกลง

ลักษณะของการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจนั้นเป็นการกระทำความผิดทางอาญา ซึ่งเป็นการกระทำที่เป็นอันตรายต่อสังคมอย่างชัดเจนมิใช่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมายข้อบังคับหรือระเบียบของทางราชการ หรือเป็นการละเมิดในทางแพ่งเท่านั้น โดยผู้กระทำความผิดมีแรงจูงใจในด้านผลประโยชน์ส่วนใหญ่แล้วผู้กระทำความผิดจะเป็นผู้ที่มีฐานะ ชื่อเสียง และได้รับความไว้วางใจจากสังคม ความผิดทางเศรษฐกิจจะทำลายความมั่นคงทางการเงินของบุคคล สาธารณชนและวิสาหกิจของเอกชน ความผิดซึ่งเกิดขึ้นอย่างแพร่หลายเป็นภัยคุกคามต่อสังคมและยังเกี่ยวพันกับการฟอกเงินอันจะ

³ วีระพงษ์ บุญโญภาส และสุพัตรา แผนวิชิต, *อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ, พิมพ์ครั้งที่ 7 (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2557) น. 47.*

⁴ Edwin H. Sutherland, *White Collar Crime, (New York : Holt, Rinehart and Winston, 1961), p.9-10.*

⁵ วีระพงษ์ บุญโญภาส และสุพัตรา แผนวิชิต, *อ้างแล้ว เิงอรธที่ 1, น. 24.*

นำไปสู่การสนับสนุนกิจกรรมที่ผิดกฎหมายอีกต่อไป⁶ โดยลักษณะของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ แบ่งออกได้ 7 ประการดังนี้⁷

1) เป็นการกระทำผิดกฎหมายหรือแอบแฝงการกระทำผิดกฎหมายไว้ในกิจการที่ถูกกฎหมาย ซึ่งได้รับอนุญาตแล้ว เช่น การประกอบการผิดกฎหมายในเรื่องการเงินการคลังธนาคาร บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ การประกอบธุรกิจแชร์และแชร์ลูกโซ่ เป็นต้น

2) อาชญากรรมทางเศรษฐกิจนั้นมีความซับซ้อนและมีวิธีการปกปิดการทำความผิดและพยายามทำลาย ปกปิด และซ่อนเร้นพยานหลักฐาน ได้เป็นอย่างดี ซึ่งกว่าที่ผู้เสียหายจะรู้ถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นต้องใช้เวลาานพอสมควร การค้นหาพยานหลักฐานจึงไม่ทันต่อเหตุการณ์

3) พฤติกรรมของผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจมีลักษณะที่แอบแฝงซ่อนเร้น ทำให้พบเห็นความผิดได้ยาก โดยบางครั้งผู้ถูกกระทำจึงไม่รู้สึกรู้ว่าตัวเองกำลังถูกกระทำ หรือตกเป็นเหยื่อ กว่าที่จะรู้ตัวก็เกิดความเสียหายขึ้นแล้ว ประกอบกับอาชญากรรมประเภทนี้ไม่มีลักษณะที่เป็นการเขย่าขวัญสร้างความหวาดกลัว หรือก่อให้เกิดภัยคุกคามต่อผู้ถูกกระทำและต่อประชาชนโดยตรง⁸ ทำให้ผู้เสียหาย และประชาชนไม่รู้สึกรู้ว่าตนกำลังตกเป็นเหยื่อของอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ แต่จะคิดว่าเป็นการเสียเปรียบในเรื่องของธุรกิจเสียมากกว่า ทำให้ประชาชนไม่มีความรู้สึกต่อต้านที่รุนแรง หรือ โกรธแค้นเมื่อเปรียบเทียบกับอาชญากรรมธรรมดา⁹

4) มีความรู้ความเชี่ยวชาญในการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัยไม่ว่าจะเป็น คอมพิวเตอร์ ประกอบกับมีการวางแผนไว้เป็นอย่างดี ทำให้การกระทำความผิดนั้นสามารถดำเนินการอย่างเป็นระบบเพื่อการหาข้อมูลวางแผนและจัดการเรื่องอื่นไว้พร้อม จึงทำให้ยากต่อการจับกุม สืบสวนสอบสวน และพิพากษา

5) เป็นการกระทำโดยบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่มีสถานภาพ หรือมีฐานะ มีหน้าตาในสังคม โดยเฉพาะผู้ทรงอิทธิพล หรือผู้มีอำนาจทางการเมือง ผู้ที่มีอำนาจกฎหมายอยู่ในมือ ซึ่งหากเป็นคนปกติธรรมดาจะไม่กล้าทำ ทั้งนี้ในทางการเมืองก็มีอาชญากรรมทางเศรษฐกิจปะปนอยู่เช่นกัน โดยบุคคลเหล่านี้มักจะดำรงอยู่ 2 สถานะ คือ ฐานะที่ได้รับเลือกมาจากความไว้วางใจของประชาชน และฐานะของโจรสลัด¹⁰

⁶ วีระพงษ์ บุญโญภาส และสุพัชรา แผนวิจิต, เพิ่งอ้าง, น. 52.

⁷ สิทธิ จีรโรจน์. (2530). อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ : อุปสรรคและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมาย. หน้า 7.

⁸ โสทร วนิชเสถียร และ เสริน ปุณณะหิตานนท์.อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ ทฤษฎีและปฏิบัติ. หน้า 7

⁹ วีระพงษ์ บุญโญภาส (2551).กฎหมายชายตรงกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจประเภทแชร์ลูกโซ่ (พิมพ์ครั้งที่ 1). หน้า 23.

¹⁰ วีระพงษ์ บุญโญภาส.อาชญากรรมทางเศรษฐกิจกับการพัฒนาของอาชญากรรม. วารสารกฎหมายจุฬาฯ ปีที่ 15 ฉบับที่ 2 (2537),น. 174.

6) การกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจนั้นจะดำเนินการเป็นกระบวนการโดยคนหลายกลุ่มโดยไม่สามารถที่จะดำเนินการได้ด้วยคนเพียงคนเดียว รวมทั้งประชาชนเข้าร่วมนั้นมีทั้งที่รู้ตัว และไม่รู้ตัวทำให้สามารถเชื่อมโยงเป็นขบวนการในระดับท้องถิ่นและระดับชาติ อีกทั้งยังมีแนวโน้มจะรวบรวมกันเป็นองค์กรอาชญากรรมและขยายตัวออกไปเป็นอาชญากรรมข้ามชาติ

7) อาชญากรรมทางเศรษฐกิจมีลักษณะเป็นอันตรายต่อสวัสดิภาพของประชาชน เนื่องจากความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้น มักจะมีมูลค่ามากกว่าอาชญากรรมธรรมดา มีจำนวนผู้เสียหายเป็นจำนวนมาก

2.2 ความหมาย ลักษณะและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงประชาชนในประเทศไทย

สำหรับการฉ้อโกงประชาชนนั้นเป็นความผิดฐานหนึ่งในกฎหมายลักษณะอาญา ซึ่งมีการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว เมื่อปี พ.ศ. 2451 และใช้บังคับจนถึงปี พ.ศ. 2499 เมื่อมีการออกประมวลกฎหมายอาญา โดยให้ใช้บังคับประมวลกฎหมายอาญานี้ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม พ.ศ. 2500 จึงทำให้กฎหมายลักษณะอาญาที่บังคับใช้อยู่ในขณะนั้นอันต้องยกเลิกไป¹¹ และในประมวลกฎหมายอาญาได้มีการบัญญัติความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนเอาไว้ในมาตรา 343 โดยความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนนี้เป็นความผิดอาญาแผ่นดิน ไม่อาจยอมความกันได้

ในประเทศไทยมีแนวโน้มการฉ้อโกงประชาชนที่เพิ่มมากขึ้น โดยเริ่มต้นจากแชร์แม่หม้อยที่เป็นการประกอบธุรกิจในลักษณะการระดมเงินทุนจากประชาชน โดยอ้างว่าจะนำไปลงทุนในธุรกิจการซื้อขายน้ำมัน มาเป็นกลอุบายในการหลอกลวงประชาชนให้เข้าร่วมลงทุน โดยชักชวนให้มีประชาชนมาลงทุนกันเป็นจำนวนมาก และมีการโฆษณาเชิญชวนว่าเป็นธุรกิจที่ให้ผลตอบแทนดี ทำให้มีนักลงทุนเชื่อและนำเงินมาลงทุนในธุรกิจดังกล่าว เป็นจำนวนมาก โดยในระยะแรกนางชม้อย สามารถจ่ายเงินปันผลให้ผู้ร่วมลงทุนได้ตามที่ตกลงกันไว้ ทำให้ผู้ลงทุนมั่นใจในการลงทุนดังกล่าวจึงนำเงินมาลงทุนเพิ่ม พร้อมทั้งชักชวนญาติพี่น้องให้มาร่วมลงทุนดังกล่าวด้วย ส่งผลให้ธุรกิจของนางชม้อยเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และเกิดแชร์ในลักษณะเดียวกันขึ้นมาเป็นจำนวนมาก

อย่างไรก็ตามเมื่อนางชม้อยไม่สามารถหาผู้ร่วมลงทุนรายใหม่เข้ามาได้ ทำให้วงจรการเงินนั้นย่อมสะดุดลง และต้องปิดกิจการ พร้อมทั้งโอนย้ายทรัพย์สินไปจากบัญชีของตนเอง จากกรณีแม่หม้อยนี้มีประชาชนได้รับความเสียหายมากกว่า 15,000 คน ทำให้เกิดผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจในวงกว้างทำให้ต้องมีการออกกฎหมายเพื่อปราบปรามการกระทำที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน คือ พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมสถานการณ์การกู้ยืมเงินนอกระบบ รวมถึงการฉ้อโกงประชาชน

---

¹¹ สันติ นรัจฉรียงกูร, “อุปสรรคในการบังคับใช้พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527.”, วิทยานิพนธ์ปริญญาโทนิติศาสตรบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545), น.15.

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงประชาชนในประเทศไทย ได้แก่

ประมวลกฎหมายอาญา

ความผิดฐานฉ้อโกงประชาชนนั้น เป็นความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343 บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 341 ได้กระทำให้ด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จต่อประชาชน หรือด้วยการปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งแก่ประชาชน ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดดังกล่าวในวรรคแรก ต้องด้วยลักษณะดังกล่าวในมาตรา 342 อนุมาตรา หนึ่งอนุมาตราใดด้วย ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงเจ็ดปี และปรับตั้งแต่หนึ่งพันบาทถึงหนึ่งหมื่นสี่พันบาท”¹²

ความผิดฐานฉ้อโกงประชาชน จึงหมายถึง การหลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความที่เป็นเท็จต่อประชาชน หรือด้วยการปกปิดความจริงซึ่งควรบอกแจ้งแก่ประชาชนโดยเจตนา และโดยมีมูลเหตุชักจูงใจโดยทุจริตด้วยการหลอกลวงนั้น ทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหลงเชื่อ และมีการได้ไปซึ่งทรัพย์สิน หรือมีการทำถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิแก่ผู้ถูกหลอกลวงนั้น และทำให้เกิดความเสียหายทางทรัพย์สินแก่ผู้ถูกหลอกลวง¹³

นอกจากนี้กฎหมายอาญายังได้กำหนดบทลงโทษ และมีการจัดหมวดหมู่การกระทำความผิดเอาไว้อย่างชัดเจน สำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งกฎหมายอาญาก็จะต้องได้รับโทษตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ สำหรับโทษ หรือสภาพบังคับในกฎหมายอาญานั้น บัญญัติไว้ในมาตรา 18 ประมวลกฎหมายอาญา ประกอบด้วยโทษ 5 สถาน ได้แก่ ¹⁴ 1) ประหารชีวิต 2) จำคุก 3) กักขัง 4) ปรับ และ 5) ริบทรัพย์สิน

พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินอันเป็นการฉ้อโกง พ.ศ. 2527 และที่แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2534 และ พ.ศ. 2545

พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินอันเป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ. 2527 เป็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อใช้บังคับในการป้องกันและปราบปรามการฉ้อโกงให้มีการเล่นแชร์นอกระบบในประเภทต่าง ๆ เช่น แชร์ลูกโซ่ โดยเป็นการกระทำความผิดในลักษณะที่มีการระดมเงิน โดยการรับฝาก การกู้เงิน การยืมเงิน หรือการเข้าร่วมลงทุนในลักษณะอื่นใด โดยผู้กู้ยืมนั้นจะจ่ายผลประโยชน์ตอบแทน หรือตกลงว่าจะจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้สูงกว่าประโยชน์ที่ผู้กู้จะได้รับจากทางอื่น หรือผู้รับฝากจะพึงหามาได้จากการประกอบธุรกิจตามปกติ โดยผู้กระทำได้หลอกลวงประชาชนที่หวังจะได้รับดอกเบี้ยในอัตราที่สูงก็ให้นำเอาเงินมาเก็บไว้กับตน ด้วยวิธีการที่นำเอาดอกเบี้ย หรือผลตอบแทนสูงมาเป็นเครื่องชักจูงและล่อใจ แล้วนำเอาเงินที่

¹² ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 343

¹³ สุรพล ไตรเวทย์, *คำอธิบายกฎหมายพอกเงิน, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์วิญญูชน) น. 76.*

¹⁴ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 18.

ได้จากการกู้ยืมเงิน หรือผู้ฝากรายอื่น ๆ มาจ่ายเป็นดอกเบี้ย หรือผลประโยชน์ให้แก่ผู้กู้ยืม หรือผู้ฝากเงิน
รายก่อน ๆ ในลักษณะต่อเนื่อง การกระทำดังกล่าวนี้เป็นการฉ้อโกงประชาชน ทำให้ภาครัฐต้องมีการตรา
พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินอันเป็นการฉ้อโกง พ.ศ. 2527 เพื่อคุ้มครองประชาชนที่อาจได้รับความเสียหาย
จากการหลอกลวงด้วยวิธีการในลักษณะดังกล่าว

สำหรับการกระทำที่เข้าข่ายว่าเป็นการหลอกลวงประชาชนตามพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่
เป็นการฉ้อโกงประชาชน¹⁵ ได้แก่

1) กรณีที่ผู้กู้ยืมเงินได้โฆษณา หรือประกาศให้ปรากฏต่อประชาชน หรือกระทำด้วย
ประการใด ๆ ให้ปรากฏแก่บุคคล 10 คนขึ้นไปว่าในการกู้ยืมเงิน หรือ ผู้กู้ยืมเงิน หรือบุคคลใดจะจ่าย หรือ
อาจจ่ายผลประโยชน์ตอบแทนให้ตามพฤติการณ์แห่งการกู้ยืมเงิน ในอัตราที่สูงกว่าอัตราดอกเบี้ยสูงสุดที่
สถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงินพึงจ่ายได้ โดยที่ผู้กู้ยืมเงินรู้ หรือ
ควรรู้อยู่แล้วว่าจะนำเงินจากผู้ให้กู้ยืมรายนั้น หรือรายอื่นมาจ่ายหมุนเวียนให้แก่ผู้ให้กู้ยืมเงิน หรือโดยที่รู้อยู่
แล้วว่า ผู้กู้ยืมเงิน หรือบุคคลนั้นไม่สามารถประกอบกิจการใด ๆ โดยชอบด้วยกฎหมายที่จะให้ผลประโยชน์
ตอบแทนเพียงพอที่จะนำมาจ่ายในอัตรานั้นได้ และในกรณีนั้นเป็นเหตุให้ผู้กู้ยืมเงิน หรือบุคคลใดได้กู้ยืมเงิน
ไป กฎหมายถือว่าผู้กู้ยืมเงินนั้นกระทำความผิดฐานกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน

2) กรณีที่ผู้ใดกระทำการต่อไปนี้ในการกู้ยืมเงิน หรือจะกู้ยืมเงิน

- (1) มีการโฆษณาประกาศแก่คนทั่วไป หรือแพร่ข่าวด้วยวิธีการใด ๆ
- (2) ดำเนินกิจการกู้ยืมเงินเป็นปกติธุระ
- (3) จัดให้มีผู้รับเงินในการกู้ยืมในแหล่งต่าง ๆ
- (4) จัดให้มีบุคคลตั้งแต่ 5 คน ขึ้นไป ไปชักชวนบุคคลต่าง ๆ เพื่อให้มีการกู้ยืมเงิน
- (5) ได้กู้ยืมเงินจากผู้ให้กู้เกินสิบคน และมีจำนวนเงินกู้ยืมรวมกันตั้งแต่ห้าล้านบาท

ขึ้นไปอันมิใช่การกู้ยืมเงินจากสถาบันการเงินตามกฎหมายว่าด้วยดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของสถาบันการเงิน

อย่างไรก็ดีพระราชกำหนดการกู้ยืมเงินอันเป็นการฉ้อโกงประชาชนนี้เป็นหัวใจสำคัญของ
การแก้ไขปัญหาก็เกี่ยวข้องกับการฉ้อโกงประชาชนในรูปแบบต่าง ๆ เหตุผลในการออกกฎหมายดังกล่าว
นั้นเพื่อใช้ในการป้องกันการฉ้อโกงและคุ้มครองประชาชนและยังเป็นกรณีฉุกเฉินที่มีความจำเป็นเร่งด่วน
ในการที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจของประเทศเพราะมีสถานการณ์หลอกลวงประชาชนที่คาดหวัง
ไว้ว่าจะต้องได้รับดอกเบี้ยจากการฝากเงินในอัตราที่สูง ซึ่งการจ่ายดอกเบี้ยในอัตราที่สูงกว่านั้นมักจะถูกใช้
เป็นเครื่องมือล่อใจ แล้วจึงนำเอาเงินที่ได้กู้ยืมมานั้นไปใช้เป็นดอกเบี้ยหรือผลประโยชน์ให้แก่ผู้กู้ยืม หรือผู้
ฝากรายก่อน ๆ ในลักษณะต่อเนื่องกัน จากการกระทำดังกล่าวนี้เป็น การฉ้อโกงประชาชน เพราะเป็นที่
แน่นอนว่าจะต้องมีประชาชนจำนวนหนึ่งที่จะไม่ได้รับคืนเงินคืนกลับมา และผู้กู้ยืมหรือผู้รับฝากเงินจะ

---

¹⁵ รายงานการศึกษารูปแบบและวิธีการกระทำความผิดที่มีลักษณะเป็นคดีพิเศษ เรื่อง แนวทางการป้องกันและ
ปราบปรามแชร์ลูกโซ่ซึ่งบูรณาการ โดยสำนักคดีอาญาพิเศษ กรมสอบสวนคดีพิเศษ กระทรวงยุติธรรม พ.ศ. 2551 หน้า 11-
12.

ได้รับผลประโยชน์จากเงินที่ตนได้รับมา เพราะผู้ให้กู้ยืมหรือผู้ฝากเงินนั้นจะไม่สามารถติดตามหรือบังคับให้มีการชำระหนี้ได้ ทั้งนี้กิจการที่มีลักษณะดังกล่าวได้มีการแพร่ขยายออกไปอย่างรวดเร็ว หากปล่อยให้มีการดำเนินธุรกิจต่อไปอาจก่อให้เกิดผลร้ายต่อประชาชนและระบบเศรษฐกิจของประเทศจึงมีความจำเป็นที่จะต้องมีกฎหมายและมาตรการทางกฎหมายที่เด็ดขาด เพื่อใช้ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำในลักษณะดังกล่าวและเพื่อคุ้มครองประชาชนที่อาจได้รับความเสียหายจากการถูกหลอกลวง¹⁶

และมีการบัญญัติบทกำหนดโทษไว้ในมาตรา 12 ความว่า ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรา 4 หรือมาตรา 5 ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ห้าแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542

ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชนตามประมวลกฎหมายอาญา (มาตรา 343) หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน นั้นเป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542¹⁷ ซึ่งความผิดมูลฐาน คือ ความผิดที่ก่อให้เกิดรายได้ซึ่งผิดกฎหมาย และรายได้หรือทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำความผิดดังกล่าวจะถูกนำไปฟอกเงินต่อด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ปิดบัง ซ่อนเร้น เปลี่ยนสภาพหรือลักษณะของทรัพย์สิน เพื่อปิดบังความผิดและแหล่งที่มาของทรัพย์สิน ทั้งนี้เพื่อให้ผู้กระทำความผิด และทรัพย์สินนั้นรอดพ้นจากการถูกดำเนินคดีตามกฎหมาย¹⁸ และในมาตรา 5 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 สามารถแยกองค์ประกอบของการกระทำความผิดฐานฟอกเงินได้ ดังนี้

1) ผู้ใดโอน รับโอน หรือเปลี่ยนสภาพทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเพื่อซุกซ่อนหรือปกปิดแหล่งที่มาของทรัพย์สินนั้น หรือเพื่อช่วยเหลือผู้อื่น ไม่ว่าจะก่อน ขณะหรือหลังการกระทำความผิด มิให้ต้องรับโทษหรือรับโทษน้อยลงในความผิดมูลฐาน หรือ

2) กระทำด้วยประการใด ๆ เพื่อปกปิดหรืออำพรางลักษณะที่แท้จริงของการได้มา แหล่งที่ตั้ง การจำหน่าย การโอน การได้สิทธิใด ๆ ซึ่งทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด

และในเรื่องบทลงโทษตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 นี้ กำหนดไว้ในมาตรา 60 ให้ผู้ที่กระทำความผิดฐานฟอกเงินต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 10 ปี หรือปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

พระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547

ในพระราชบัญญัตินี้จะกล่าวถึงกฎหมายที่ให้อำนาจพนักงานสอบสวนคดีพิเศษ กรมสอบสวนคดีพิเศษในการดำเนินคดีความผิดทางอาญาในคดีที่เป็นคดีพิเศษ ซึ่งความผิดเกี่ยวกับการกู้ยืมเงินที่เป็นการ

¹⁶ พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ.2527, ราชกิจจานุเบกษา เล่ม 101 ตอนที่ 164 ฉบับพิเศษ (12 พฤศจิกายน 2527).

¹⁷ สุรพล ไตรเวทย์, อ่างแล้ว เจริงรรถที่ 11, น.76.

¹⁸ เฝิงอั้ง, น.69.

น้อโกงประชาชน หรือแชร์ลูกโซ่นี้เป็นคดีความผิดเกี่ยวกับตามที่กำหนดไว้ท้ายพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ พ.ศ. 2547 ที่อาจเข้าข่ายเป็นคดีพิเศษได้หากปรากฏว่าเป็นคดีความผิดอาญาที่มีหรือมีมูลน่าเชื่อถือว่ามิจำนวนผู้เสียหายตั้งแต่ห้าสิบคนเป็นต้นไป หรือมีจำนวนเงินที่กั้ยืมรวมกันแล้วตั้งแต่ยี่สิบล้านบาทขึ้นไป

3. กฎหมายเกี่ยวกับการน้อโกงประชาชนในต่างประเทศ

ประเทศสหรัฐอเมริกา

ในประเทศสหรัฐอเมริกามีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่เป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ คือ White-Collar Crime Penalty Enhancement Act of 2002 หรือพระราชบัญญัติการเพิ่มบทลงโทษอาชญากรรมคอปกขาว ค.ศ. 2002 โดยเป็นการบัญญัติขึ้นเพื่อแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาของรัฐบาลกลางโดยมีสาระสำคัญ คือ การเพิ่มบทลงโทษทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการสมรู้ร่วมคิดการน้อโกง และการเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้สมคบคิดที่จะกระทำความผิดต่อสหรัฐอเมริกาหรือการน้อโกง บทลงโทษที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้จะเห็นถึงลักษณะที่ร้ายแรงของความผิดอาชญากรรมที่เพิ่มมากขึ้น เพื่อยับยั้งป้องกันและลงโทษความผิดดังกล่าว และเพื่อพิจารณาว่าควรเพิ่มลักษณะความผิดเฉพาะเพื่อให้มีบทลงโทษที่รุนแรงขึ้นสำหรับการน้อโกงที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่องค์กรหรือหัวหน้าองค์กร โดยกำหนดบทลงโทษสูงถึง 500,000 ดอลลาร์สหรัฐ และโทษจำคุกห้าปีสำหรับการกระทำโดยประมาทและรู้เท่าทัน และหากมีการละเมิดพระราชบัญญัตินี้โดยเจตนา จะต้องถูกเปรียบเทียบ สูงถึง 1,000,000 ดอลลาร์สหรัฐ และถูกจำคุกสิบปี¹⁹

นอกจากนี้มีการบัญญัติกฎหมายเรื่องการน้อโกงไว้ใน United States Code ที่ใช้บังคับเรื่องการน้อโกงประชาชนของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเป็นกฎหมายกลางของสหรัฐ ชื่อว่า Federal Law ที่กำหนดว่าการน้อโกงเป็นการหลอกลวงโดยเจตนาหรือการบิดเบือนความจริงที่ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่น โดยบทบัญญัติใน U.S. Code Title 18 Part 1 Chapter 47 นี้ได้กำหนดว่าหากมีการน้อโกงซึ่งเป็นการหลอกลวงไม่ว่าจะกระทำโดยเจตนาหรือการบิดเบือนความจริงที่ใช้เพื่อประโยชน์ของตนเองหรือผู้อื่น รัฐบาลกลางจะดำเนินการผ่านอัยการเพื่อลงโทษการน้อโกงตามประเภทต่าง ๆ ที่ระบุไว้ โดยเฉพาะภายใต้กฎหมายของรัฐบาลกลาง ซึ่งกฎหมายเหล่านี้ได้ระบุถึงประเภทของอาชญากรรมการน้อโกงไว้โดยเฉพาะ และการน้อโกงในแต่ละประเภทยังมีบทลงโทษเฉพาะที่เกี่ยวข้อง²⁰ นอกจากนี้ยังมีกฎหมายระดับมลรัฐที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษาเรื่องนี้

¹⁹ จาก *Introduced of White-Collar Crime Penalty Enhancement Act of 2002*, สืบค้นจาก

<https://www.congress.gov/bill/107th-congress/senate-bill/2717>.

²⁰ สืบค้น จาก <https://www.criminaldefenselawyer.com/crime-penalties/federal/federal-fraud.html>.

1) มลรัฐแคลิฟอร์เนีย²¹ มีบทบัญญัติในประมวลกฎหมายมลรัฐแคลิฟอร์เนีย มาตรา 327 ว่าห้ามไม่ให้มีโครงการในลักษณะที่เป็นลูกโซ่ที่ไม่มีที่สิ้นสุด การวางแผน ตระเตรียม ก่อตั้ง เสนอ หรือดำเนินการใด ๆ ในลักษณะที่เป็นลูกโซ่นั้นเป็นความผิด บุคคลที่วางแผน จัดเตรียม เสนอ หรือดำเนินการใด ๆ ในลักษณะที่เป็นลูกโซ่นั้นมีความผิดต้องระวางโทษจำคุกในมลรัฐเป็นระยะเวลา 16 เดือน หรือ 2 หรือ 3 ปี หรือจำคุกในเขตคุมประพฤติไม่เกิน 1 ปี พร้อมโทษปรับ และการบริการชุมชน

2) มลรัฐฟลอริดา²² บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติการค้าที่ไม่เป็นธรรมของมลรัฐฟลอริดา โดยบัญญัติการขายการแบบลูกโซ่เพื่อให้ผู้บริโภคซื้อสินค้าหรือบริการมากกว่า 100 ดอลลาร์สหรัฐ และได้รับเงินค่าคอมมิชชั่น เพื่อให้มีสมาชิกที่เพิ่มมากขึ้น โดยทั่วไปแล้วจะไม่พบในการขายผลิตภัณฑ์ที่ถูกกฎหมาย และมีการบัญญัติบทลงโทษการบัญญัติโทษไว้ในความผิดฐานฉ้อโกง บทลงโทษไว้ในความผิดฐานฉ้อโกง โดยมีการบัญญัติว่าบุคคลใดก็ตามที่มีส่วนร่วมในธุรกิจที่ฉ้อโกงและได้รับทรัพย์สินจึงมีความผิดในการฉ้อโกง ต้องระวางโทษ โดยมีการแยกการลงโทษออกเป็นระดับตามมูลค่าของทรัพย์สินที่ทำการฉ้อโกง เช่น หากจำนวนของทรัพย์สินที่ได้รับมีมูลค่ารวมของ 50,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือมากกว่า ผู้ฝ่าฝืนมีความผิดในความผิดทางอาญาในระดับแรก และหากจำนวนของทรัพย์สินที่ได้รับมีมูลค่ารวมของ 20,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือมากกว่า แต่น้อยกว่า 50,000 ดอลลาร์สหรัฐ ผู้ฝ่าฝืนมีความผิดในความผิดทางอาญา เป็นต้น โดยผู้กระทำความผิดมีโทษจำคุก โดยให้จำคุกในเรือนจำของมลรัฐ และโทษปรับ รวมถึงการยึด-อายัดทรัพย์สิน ทั้งนี้อาจมีการเพิกถอนใบอนุญาตการประกอบธุรกิจด้วย

3) มลรัฐวอชิงตัน²³ มีพระราชบัญญัติป้องกันการประกอบธุรกิจแบบพีระมิด โดยบัญญัติไว้ในมาตรา 19.275.030 โดยห้ามมิให้บุคคลใดสร้างส่งเสริมดำเนินงานหรือมีส่วนร่วมในโครงการพีระมิดต่าง ๆ และห้ามไม่ให้มีข้อจำกัดเกี่ยวกับจำนวนของบุคคลที่อาจเข้าร่วมหรือมีเงื่อนไขเพิ่มเติมที่มีผลต่อการมีสิทธิ์ในการได้รับค่าตอบแทนภายใต้โครงการนี้ โดยไม่ได้เปลี่ยนเอกลักษณ์ของธุรกิจเป็นธุรกิจแบบพีระมิด กำหนดบทลงโทษผู้กระทำความผิดมีโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐ และจ่ายค่าชดเชยความเสียหายให้ผู้เสียหายตามคำสั่งศาล และอาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตการประกอบธุรกิจ

---

²¹ จาก *California Penal Code (Pyramid And Ponzi Scheme Laws)* สืบค้นจาก

<https://statelaws.findlaw.com/california-law/california-pyramid-and-ponzi-scheme-laws.html>.

²² จาก *Florida's Deceptive and Unfair Trade Practices Act* สืบค้นจาก <https://statelaws.findlaw.com/florida-law/florida-pyramid-and-ponzi-scheme-laws.html>.

²³ จาก *Anti-Pyramid Promotional Scheme Act* สืบค้นจาก <https://statelaws.findlaw.com/washington-law/washington-pyramid-and-ponzi-scheme-laws.html>.

4) มลรัฐโอไฮโอ²⁴ มีกฎหมายชื่อว่าพระราชบัญญัติต่อต้านการทำธุรกิจแบบพีระมิด โดยบัญญัติ ความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกง ไว้ในมาตรา 1333.91 แบ่งลักษณะการกระทำความผิดออกเป็น 2 กรณี คือ

(ก) การประกอบธุรกิจแบบพีระมิด เป็นแผนการประกอบธุรกิจแบบพีระมิด เป็นโดยที่บุคคลจ่ายเงินหรือผลประโยชน์ทางการเงินอื่น ๆ สำหรับโอกาสหรือโอกาสที่จะได้รับ ค่าตอบแทนไม่ว่าเขาจะได้รับสิทธิหรือทรัพย์สินอื่นหรือไม่

(ข) การประกอบธุรกิจแบบลูกโซ่ เป็นการฉ้อโกงที่ผลตอบแทนที่รวดเร็วสร้างขึ้นจากเงิน จากนักลงทุนใหม่ในการลงทุนครั้งแรกเพื่อล่อเหยื่อให้มีความเสี่ยงมากขึ้น โดยทั่วไปแล้วจะถูกดำเนินคดี ตามกฎหมายว่าด้วยอาชญากรรมของรัฐบาลกลาง แต่อาจถูกดำเนินคดีในฐานะรัฐอาชญากรรมภายใต้การ ฉ้อโกงและกฎเกณฑ์ของรัฐอื่น ๆ

บทบัญญัติเรื่องบทลงโทษไว้ว่าผู้กระทำความผิดในการประกอบธุรกิจแบบพีระมิด จะต้อง ระวังโทษจำคุกในเรือนจำของรัฐหรือเรือนจำของมลรัฐ, การคุมประพฤติ, โทษปรับ, การชดใช้ความ เสียหายให้กับผู้เสียหาย, การบริการชุมชน, การเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจ รวมถึงการริบทรัพย์สิน ทางธุรกิจ 5) มลรัฐนิวยอร์ก²⁵ มีบทบัญญัติไว้ในกฎหมายธุรกิจมลรัฐนิวยอร์ก มาตรา 359 ff บัญญัติว่า การประกอบธุรกิจที่ถูกต้องตามกฎหมายนั้นจะต้องไม่เป็นการประกอบธุรกิจที่มีลักษณะเป็นแบบพีระมิด โดยต้องเป็นการขายสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ที่มีอยู่จริง และถ้าหากมีการประกอบธุรกิจในลักษณะที่เป็นแบบ พีระมิด หรือแบบลูกโซ่จะมีโทษทางอาญา คือ โทษจำคุกไม่เกินสี่ปีและอย่างน้อยระหว่างหนึ่งปีถึง 16 เดือน ประเทศสหราชอาณาจักร²⁶

ในประเทศสหราชอาณาจักรมีหน่วยงานหลักที่มีหน้าที่ในการสืบสวน ดำเนินคดีการทุจริต การ ฉ้อโกง และการคอร์รัปชันชื่อว่า The Serious Fraud Office หรือ SFO เป็นหน่วยงานรัฐบาลที่ไม่ใช่รัฐมนตรี ของรัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักร ก่อตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติความยุติธรรมทางอาญา ค.ศ. 1987 มีหน้าที่ใน การสืบสวน ดำเนินคดีการทุจริต การฉ้อโกง และการคอร์รัปชันที่มีลักษณะซับซ้อน หรือรุนแรงในเขต อังกฤษ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ ตามพระราชบัญญัติรัฐสภาแห่งสหราชอาณาจักรส่วนที่ 2 ของ พระราชบัญญัติความยุติธรรมทางอาญาปี 1987 มอบอำนาจบังคับพิเศษ SFO ให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อ จัดเตรียมเอกสารที่เกี่ยวข้อง หมายความร่วมมือถึงเอกสารลับ และตอบคำถามที่เกี่ยวข้องรวมถึงคำถามเกี่ยวกับ เรื่องที่เป็นความลับ SFO จะเป็นผู้ดำเนินการหลักของพระราชบัญญัติการติดสินบน ค.ศ. 2010 ซึ่งได้รับการ ออกแบบมาเพื่อส่งเสริมการกำกับดูแลกิจการที่ดีและส่งเสริมชื่อเสียงของกรุงลอนดอน และสหราชอาณาจักรว่าเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยในการทำธุรกิจ ส่วนเรื่องเขตอำนาจศาลนั้นไม่ได้มีการขยายไปถึงสก็อต แลนด์ ซึ่งการสอบสวนการทุจริตและการทุจริตโดยตำรวจสกอตแลนด์ผ่านแผนกอาชญากรรมผู้เชี่ยวชาญ

²⁴ สืบค้น จาก <http://codes.ohio.gov/orc/1333.91>.

²⁵ สืบค้น จาก <https://statelaws.findlaw.com/new-york-law/new-york-pyramid-and-ponzi-scheme-laws.html>.

²⁶ สืบค้น จาก http://www.actionfraud.police.uk/fraud_protection/ponzi_schemes.

และการดำเนินคดีดำเนินการ โดยหน่วยอาชญากรรมทางเศรษฐกิจของสำนักงานคราวน์และสำนักงานจัดการคลัง²⁷

ประเทศออสเตรเลีย²⁸

ประเทศออสเตรเลียมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจแบบพีระมิด คือ พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้าและการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมีบทบัญญัติในส่วนที่ 3 เรื่อง ธุรกิจแบบพีระมิด โดยมีบทบัญญัติไว้ใน มาตรา 44 กล่าวถึงการมีส่วนร่วมในธุรกิจแบบพีระมิด โดยห้ามไม่ให้บุคคลต้องไม่เข้าร่วมในโครงการพีระมิด บุคคลต้องไม่ชักชวนหรือพยายามชักจูงบุคคลอื่นให้เข้าร่วมในโครงการพีระมิด และ ใน บทบัญญัติมาตรา 45 ได้กล่าวถึงความหมายของธุรกิจแบบพีระมิด โดยให้ความหมายของธุรกิจแบบพีระมิดไว้ว่า เป็นธุรกิจที่มีลักษณะของการมีส่วนร่วมโดยผู้เข้าร่วมใหม่ หรือบุคคลที่สมัคร หรือได้รับเชิญให้เข้าร่วมลงทุน บางส่วนหรือทั้งหมดต้องชำระเงินในการเข้าร่วมให้แก่ผู้เข้าร่วมรายอื่น หรือการชำระเงินเพื่อเข้าร่วมลงทุน โดยการถูกชักนำ หรือชักชวนให้เข้าร่วม และในบทบัญญัติมาตรา 45 ได้กล่าวถึงความหมายของธุรกิจแบบพีระมิด โดยให้ความหมายของธุรกิจแบบพีระมิดไว้ว่า เป็นธุรกิจที่มีลักษณะของการมีส่วนร่วมโดยผู้เข้าร่วมใหม่ หรือบุคคลที่สมัคร หรือได้รับเชิญให้เข้าร่วมลงทุน บางส่วนหรือทั้งหมดต้องชำระเงินในการเข้าร่วมให้แก่ผู้เข้าร่วมรายอื่น หรือการชำระเงินเพื่อเข้าร่วมลงทุน โดยการถูกชักนำ หรือชักชวนให้เข้าร่วม

นอกจากนี้ในมาตรา 164 เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการลงโทษในการมีส่วนร่วมในธุรกิจแบบพีระมิด โดยแบ่งออกเป็น 2 กรณี คือ 1) บุคคลที่เข้าร่วมในธุรกิจแบบพีระมิด และ 2) บุคคลที่ชักชวนให้บุคคลอื่นเข้าร่วมในธุรกิจแบบพีระมิด

โดยทั้ง 2 กรณีนี้บัญญัติโทษไว้เหมือนกัน คือ

(ก) ถ้าบุคคลนั้นเป็นนิติบุคคลต้องระวางโทษปรับ 1,100,000 ดอลลาร์ออสเตรเลียหรือ

(ข) ถ้าบุคคลนั้นไม่ใช่นิติบุคคลต้องระวางโทษปรับ 220,000 ดอลลาร์ออสเตรเลีย

4. บทวิเคราะห์

จากการศึกษาพบว่าประเทศไทยและต่างประเทศนั้น ต่างก็มีกฎหมาย กระบวนการทางกฎหมาย หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการกำกับดูแล รวมถึงบทลงโทษทางอาญาเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการฉ้อโกงประชาชน เพื่อเป็นการป้องกันและปราบปรามไม่ให้เกิดปัญหาการฉ้อโกงประชาชนขึ้น โดยในประเทศสหรัฐอเมริกา แม้ว่าจะมีการบัญญัติการกระทำที่เป็นความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชนไว้ใน United States Code แล้วก็ตาม แต่ก็ยังมีพระราชบัญญัติที่ออกมาเพื่อเพิ่มบทลงโทษในการกระทำ

²⁷ สืบค้นจาก [https://en.wikipedia.org/wiki/Serious_Fraud_Office_\(United_Kingdom\)#Fraud](https://en.wikipedia.org/wiki/Serious_Fraud_Office_(United_Kingdom)#Fraud).

²⁸ สืบค้น จาก https://www.legislation.gov.au/Details/C2013C00620/Html/Volume_3#_Toc368657587

และ <https://www.moneysmart.gov.au/scams/investment-scams/ponzi-schemes>.

ความผิดดังกล่าว คือ พระราชบัญญัติการเพิ่มบทลงโทษอาชญากรรมคอปกขาว ค.ศ. 2002 หรือ White-Collar Crime Penalty Enhancement Act of 2002 โดยเป็นการบัญญัติขึ้นเพื่อแก้ไขประมวลกฎหมายอาญาของรัฐบาลกลาง โดยมีสาระสำคัญ คือ การเพิ่มบทลงโทษทางอาญาที่เกี่ยวข้องกับการสมรู้ร่วมคิดการฉ้อโกง และการเพิ่มบทลงโทษสำหรับผู้ที่มีสมคบคิดที่จะกระทำความผิดต่อสหรัฐอเมริกาหรือการฉ้อโกง ในส่วนนี้ผู้เขียนมีความเห็นว่าการออกกฎหมายในลักษณะนี้เป็นผลดีต่อสังคม เนื่องจากจะทำให้มีผู้กระทำความผิดที่น้อยลง เนื่องจากเกรงกลัวบทลงโทษเมื่อได้กระทำความผิด นอกจากนี้ยังมีกฎหมายมลรัฐ เช่น มลรัฐแคลิฟอร์เนีย มลรัฐฟลอริดา มลรัฐวอชิงตัน มลรัฐโอไฮโอ และมลรัฐนิวยอร์ก ที่ได้นำมาศึกษานั้นต่างก็มีการบัญญัติการกระทำที่เป็นความผิดเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชนไว้ มีการกำหนดโทษที่นอกเหนือจากโทษปรับ และโทษจำคุก เพราะในบางมลรัฐอาจมีการเพิกถอนใบอนุญาตการประกอบธุรกิจ การริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด การคุมประพฤติ และการบริการสังคม เป็นต้น

ในประเทศสหราชอาณาจักร มีการจัดตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการดูแลรับผิดชอบ โดยมีหน้าที่ในการสืบสวน ดำเนินคดีการทุจริต การฉ้อโกง และการคอร์รัปชันชื่อว่า The Serious Fraud Office หรือ SFO เป็นหน่วยงานรัฐบาลที่ไม่ใช่รัฐมนตรีของรัฐบาลแห่งสหราชอาณาจักร ก่อตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติความยุติธรรมทางอาญา ค.ศ. 1987 มีหน้าที่ในการสืบสวน ดำเนินคดีการทุจริต การฉ้อโกง และการคอร์รัปชันที่มีลักษณะซับซ้อน หรือรุนแรงในเขตอังกฤษ เวลส์ และไอร์แลนด์เหนือ ตามพระราชบัญญัติรัฐสภาแห่งสหราชอาณาจักรส่วนที่ 2 ของพระราชบัญญัติความยุติธรรมทางอาญาปี 1987 โดยจากการศึกษาพบว่าหน่วยงาน SFO ของประเทศสหราชอาณาจักรนี้เป็นหน่วยงานที่สามารถปฏิบัติงานได้อย่างอิสระ และไม่มีกำหนดจำนวนของประชาชนที่เป็นผู้เสียหายและไม่มีกำหนดจำนวนเงินที่เกิดความเสียหายจากการฉ้อโกงประชาชน ซึ่งแตกต่างจากการดำเนินการของกรมสอบสวนคดีพิเศษของประเทศไทยที่จะต้องมีการกำหนดจำนวนของประชาชน และจำนวนเงินที่เกิดความเสียหาย จึงจะเป็นคดีพิเศษ ในส่วนนี้จึงทำให้เห็นว่ามี ความแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง

และในประเทศออสเตรเลียก็มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการฉ้อโกงประชาชน คือ พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้าและการคุ้มครองผู้บริโภค โดยมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการเข้าไปมีส่วนร่วมในการประกอบธุรกิจแบบพรีละเมิดในมาตรา 44 และมีการบัญญัติบทลงโทษทางอาญาในมาตรา 164 นอกจากนี้เมื่อพิจารณาบทลงโทษที่แต่ละประเทศได้กำหนดมานั้น ไม่ว่าจะเป็นโทษปรับ และโทษจำคุก เพราะในบางมลรัฐอาจมีการเพิกถอนใบอนุญาตการประกอบธุรกิจ การริบทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิด การคุมประพฤติ และการบริการสังคม จึงเป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะเป็นการลดจำนวนของอาชญากรทางเศรษฐกิจได้ แต่ทั้งนี้ผู้เขียนมีความเห็นว่าเมื่อนำมาลงโทษผู้กระทำความผิดแล้วนั้น ก็ต้องพิจารณาจากลักษณะของการกระทำความผิด องค์ประกอบของความผิด หลักการลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน จะต้องพิจารณาจากลักษณะของผู้กระทำความผิดประกอบการลงโทษ โดยพิจารณาตามแนวคิดของการลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน และลักษณะของการลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน แม้ว่าบุคคลที่กระทำความผิดเหมือนกันอาจถูกกำหนดโทษที่

แตกต่างกันออกไปได้ แม้ว่าจะเป็นการกระทำในแบบเดียวกัน แต่ก็ปรากฏความแตกต่างของผู้กระทำอยู่หลายประเด็น เช่น สถานที่ เวลาที่กระทำความผิด อายุของผู้กระทำความผิด อายุของผู้เสียหาย ความสัมพันธ์ระหว่างผู้กระทำกับผู้เสียหาย ประวัติอาชญากร วิธีการที่ใช้ในการกระทำความผิด เหตุผลที่กระทำความผิด และทัศนคติภายหลังการกระทำความผิด จึงจะกำหนดโทษและลงโทษผู้กระทำความผิดได้อย่างเหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

จากการศึกษาเปรียบเทียบนั้นผู้เขียนมีความเห็นว่าในประเทศไทยกฎหมายเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการฉ้อโกงประชาชนที่บังคับใช้หลายฉบับ ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน และพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ เมื่อเกิดการกระทำความผิดขึ้นก็เกิดความซับซ้อนกันในการใช้กฎหมาย อีกทั้งความไม่ชัดเจนของหน่วยงานที่เข้ามาดูแลรับผิดชอบ ในกรณีนี้จึงสมควรยกเลิกการบังคับใช้พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ.2527 และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้วตรากฎหมายที่ใช้บังคับขึ้นมาใหม่ คือ พระราชบัญญัติฉ้อโกงประชาชน หรือ White Collar Crime Act โดยตราขึ้นเป็นพระราชบัญญัติและเป็นกฎหมายกลางมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหา ป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการฉ้อโกงประชาชนในระยะยาว โดยมีการบัญญัติรายละเอียดในกฎหมายดังกล่าวให้มีความครอบคลุมมากยิ่งขึ้น

5. บทสรุปและข้อเสนอแนะ

ปัญหาอาชญากรรมทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในประเทศไทยนั้นเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นมาอย่างยาวนาน มีวิวัฒนาการ วิธีการ และรูปแบบในการกระทำความผิดที่แตกต่างกันตามยุคสมัย โดยส่วนใหญ่แล้วนั้นผู้ที่กระทำความผิดมักจะเป็นผู้ที่มีชื่อเสียง มีฐานะ มีหน้าที่การงานที่ดี และมีหน้ามีตาในสังคม ประกอบกับกลไกการของการกระทำความผิดที่มีมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนั้นยังคงหลักการเดิมเอาไว้ คือ การหลอกลวง การชักชวนให้เข้าร่วมลงทุน โดยจากการกระทำในลักษณะที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนนี้ส่งผลให้มีการตราบทบัญญัติที่ถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของการป้องกันและปราบปรามการฉ้อโกงประชาชน คือ พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน โดยมีการตราขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. 2527 และมีการแก้ไขเพิ่มเติม 2 ครั้ง และยังมีกฎหมายอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ ประมวลกฎหมายอาญา พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน และพระราชบัญญัติการสอบสวนคดีพิเศษ เมื่อเกิดการกระทำความผิดขึ้นก็เกิดความซับซ้อนกันในการใช้กฎหมาย อีกทั้งความไม่ชัดเจนของหน่วยงานที่เข้ามาดูแลรับผิดชอบ และผู้กระทำความผิดสมควรได้รับการลงโทษอย่างเหมาะสมโดยต้องพิจารณาจากลักษณะของการกระทำความผิด องค์ประกอบของความผิด หลักการลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน จะต้องพิจารณาจากลักษณะของผู้กระทำความผิดประกอบการลงโทษ โดยพิจารณาตามแนวคิดของการลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน และลักษณะของการลงโทษให้เหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน แม้ว่าบุคคลที่กระทำความผิดเหมือนกันอาจถูกกำหนดโทษที่แตกต่างกันออกไปได้ แม้ว่า

จะเป็นการกระทำในแบบเดียวกัน แต่ก็ปรากฏความแตกต่างของผู้กระทำอยู่หลายประเด็น จึงจะลงโทษผู้กระทำความผิดได้อย่างเหมาะสมกับผู้กระทำความผิดแต่ละคน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการลงโทษ

ดังนั้น เพื่อให้กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการฉ้อโกงประชาชนในประเทศไทยนั้นไม่เกิดความซับซ้อน มีความทันสมัย และสามารถบังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงสมควรยกเลิกการบังคับใช้พระราชกำหนดการกู้ยืมเงินที่เป็นการฉ้อโกงประชาชน พ.ศ.2527 และที่แก้ไขเพิ่มเติม แล้วตรากฎหมายที่ใช้บังคับขึ้นมาใหม่ คือ พระราชบัญญัติฉ้อโกงประชาชน หรือ White Collar Crime Act โดยตราขึ้นเป็นพระราชบัญญัติและเป็นกฎหมายกลางมีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ไขปัญหา ป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการฉ้อโกงประชาชนในระยะยาว และเพื่อให้มีการบัญญัตินิยาม ความหมาย หน่วยงานที่รับผิดชอบ และลักษณะการกระทำความผิด และการกำหนดโทษให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหากฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ที่ซับซ้อนกันและปราบปรามการเกิดปัญหาการฉ้อโกงประชาชน โดยมีบทลงโทษที่เด็ดขาด เพื่อเป็นการตัดผู้กระทำความผิดออกจากสังคม เพราะผู้กระทำความผิดในความผิดลักษณะนี้มักจะส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจ และสังคม โดยมีการบัญญัติรายละเอียดในกฎหมายดังต่อไปนี้

1) เรื่องนิยาม ให้บัญญัติคำว่า “วิธีการระดมทุน” แทนคำว่าคำว่า “กู้ยืมเงิน” เนื่องจากการกู้ยืมเงินนั้นเป็นวิธีการระดมทุนอย่างหนึ่ง และยังมี ความหมายที่กว้างทำให้สามารถนิยามความหมายได้ครอบคลุมกว่า ไม่ว่าจะเป็น การกู้ยืมเงิน การชักชวนให้เข้าร่วมลงทุน หรือการชักชวนให้เข้าร่วมเป็นสมาชิก เป็นต้น

2) เรื่องหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในการกำกับดูแล และมีอำนาจในการดำเนินคดีเพื่อไม่ให้เกิดความซับซ้อนในการปฏิบัติงาน โดยสมควรบัญญัติให้กรมสอบสวนคดีพิเศษ กระทรวงยุติธรรม เป็นหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่ในเรื่องดังกล่าว เนื่องจากการฉ้อโกงประชาชนนั้นมีวัตถุประสงค์หลัก คือ การหลอกลวงประชาชนเพื่อให้ได้ไปซึ่งทรัพย์สินไม่ว่าจะมีจำนวนประชาชนที่ถูกฉ้อโกงกี่คน หรือมีจำนวนเงินที่ได้จากการฉ้อโกงประชาชนรวมกันแล้วเป็นเงินจำนวนมากหรือน้อย แต่เมื่อเป็นการฉ้อโกงประชาชนแล้วนั้นย่อมส่งผลกระทบต่อระบบเศรษฐกิจและความมั่นคงของประเทศ ในเรื่องนี้จึงควรมีการบัญญัติให้มีหน่วยงานที่มีหน้าที่ดังกล่าว เพื่อให้สามารถปราบปรามการกระทำที่เป็นการฉ้อโกงประชาชนได้อย่างรวดเร็ว

3) จำนวนประชาชนที่ได้รับความเสียหายจากการฉ้อโกงประชาชนนั้นไม่ควรมีการกำหนดจำนวนประชาชนเป็นจำนวนมาก เพราะกว่าประชาชนที่ได้รับความเสียหายจะครบตามองค์ประกอบความผิด ก็อาจจะทำให้ไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ รวมถึงมีการบัญญัติเพื่อให้อำนาจเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสามารถจับกุมผู้กระทำความผิดได้เลย โดยที่ไม่ต้องรอให้ประชาชนที่ได้รับความเสียหายมาร้องทุกข์ก่อน

4) สมควรให้มีการบัญญัติว่า “การประกอบธุรกิจที่มีลักษณะเป็นการระดมทุน เป็นธุรกิจที่ผิดกฎหมาย” เพื่อให้เกิดความชัดเจนในการกำหนดว่าการกระทำใดเป็นการกระทำที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติกฎหมาย

และต้องระวางโทษตามที่กฎหมายได้กำหนดไว้

5) เรื่องบทลงโทษจำคุกสมควรให้มีการปรับปรุงแก้ไขจากพระราชกำหนดการกักขังเงินที่เป็นการขโมยโจรกรรม ฉบับเดิมโดยมีการบัญญัติเรื่องบทกำหนดโทษเอาไว้ ในมาตรา 12 โดยจะเห็นได้ว่าผู้ที่กระทำความผิดนั้นต้องรับโทษจำคุกสูงสุดคือสิบปี แต่เมื่อพิจารณาร่วมกับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ที่กำหนดให้ผู้ที่กระทำความผิดหลายกรรมได้รับโทษจำคุกสูงสุดไม่เกิน 20 ปี ซึ่งในที่นี่ระยะเวลาสูงสุดในการรับโทษจำคุกก็คือสิบปี แม้ว่าศาลจะพิพากษาให้จำคุกมากกว่าสิบปีก็ตาม จึงสมควรแก้ไขบทกำหนดโทษดังกล่าวให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับกฎหมายอาญา โดยสมควรกำหนดโทษจำคุกในการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการขโมยโจรกรรมจากเดิม จำคุกห้าถึงสิบปี เป็นห้าถึงยี่สิบปีโดยไม่มีการพักการลงโทษ (Without Parole) เพื่อเป็นการป้องกันไม่ให้เกิดการกระทำความผิดซ้ำ และเพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวต่อบทกำหนดโทษที่จะได้รับหากมีการกระทำความผิดเกิดขึ้น อีกทั้งการจำคุกยังเป็นการแยกตัวผู้กระทำความผิดออกจากสังคมอีกด้วย

6) เรื่องการลงโทษปรับนั้น สมควรมีการกำหนดบทลงโทษปรับในอัตราที่สูงเทียบเท่ากับความเสียหายที่ผู้กระทำความผิดได้ก่อขึ้นมา เพื่อให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวต่อบทกำหนดโทษและไม่กล้ากระทำความผิดซ้ำอีก

2) เมื่อพิจารณาประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 แล้วพบว่าบทบัญญัติดังกล่าวกำหนดให้ผู้กระทำความผิดหลายกรรมได้รับโทษสูงสุดไม่เกินยี่สิบปี จึงสมควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 โดยการแก้ไขเพิ่มเติมเป็น “กำหนดให้ผู้กระทำความผิดหลายกรรมได้รับโทษสูงสุดไม่เกินยี่สิบปี ทั้งนี้ให้ยกเว้นการกระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและการขโมยโจรกรรมไม่อยู่ในขอบเขตของบทบัญญัติมาตรานี้” และสมควรให้มีการตรากฎหมายเพิ่มเติม คือมาตรา 91/1 เพื่อเป็นการกำหนดให้ผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับอาชญากรรมทางเศรษฐกิจ และการขโมยโจรกรรมได้รับโทษสูงสุดไม่เกินห้าสิบปี ทั้งนี้เพื่อให้ผู้กระทำความผิดได้มีโอกาสในการพิจารณาก่อนที่จะลงมือกระทำความผิด และในการเพิ่มเติมโทษจำคุกนั้นก็เพียงต้องการให้ผู้กระทำความผิดหวาดกลัวที่จะกระทำความผิด